UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1351 usque ad annum 1414

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118278

§. 13. Exemptiones.

urn:nbn:de:hbz:466:1-66293

Visual Library

mali: nobis veniam dabit miſericors Deus. Aliter divinus codex loquitur: *Declina a malo*, inquit, *& fac bonum!* nos jubet abſiſtere a peccando, antequam faciamus bona opera, ſi hæc nobis eſſe utilia velimus. Denique veterum Ægypti Monachorum ratio vivendi ſibi conſtanter ſimilis mihi pluris eſt quam vita Religioſi diſcalceati, qui, poſtquam flagris caſtigavit corpus, magno convivio lætus aſſidet, ibique feſtivo ingenio nitere ſtudet.

Pſ. 33.

§. XIII.

Exemptiones.

Ex præcipuis religioſæ diſciplinæ remiſſæ cauſis una fuerunt ſine dubio exemptiones: ut S. Bernardus optime notaverat. Legiſti, quid de his dicat, in duobus præſertim locis, ſcilicet in ſua ad Henricum Archiepiſcopum Senonenſem epiſtola de officiis Epiſcoporum; & in ſuo ad Papam Eugenium libro de Conſideratione: in illa de Abbatibus & Mona-

Opuſc. 2. c. 35.

Hiſt. l. 67. §. 57.

c. 4.

Hiſt. l. 69. §. 57.

Monachis exemptiones obtinentibus, in hoc de Papis eas concedentibus conqueritur. Quin eo usque procedit, ut dubitet, an Papa earum poteſtatem habeat: cujus fundamentum revera vix cerno niſi, quam decretales falſæ præbuerunt, opinionem confuſam, Papam poſſe omnia. Sed incommoda exemptionum ſub ſenſum cadunt. Non habent ſuperiorem, qui tam remotum habent & tam occupatum rebus majoris ponderis: ſic offertur occaſio ſpernendi Epiſcopos atque Clerum eis obnoxium: ſic fit diſcordia in Eccleſia, dum formatur hierarchia ſingularis. Vide controverſiam tempore concilii Viennenſis hac de materia motam inter Ægidium RomanumBituricenſem Archiepiſcopum exemptiones Monachorum impugnantem, & Abbatem Challiacenſem eas tuentem.

Hiſt. l. 91. §. 53.

At hic Abbas ſtrenue oppugnabat exemptiones Mendicantium Clero ſeculari odioſiſſimas propterea, quod hi Fratres ex ſuis privilegiis factita-

ctitarent pleraſque functiones eccleſiaſticas: quibus ſe tunc Monachi parum immiſcebant. Et vero Fratres Mendicantes erant ii, qui Papæ authoritatem nimium quantum protendebant. Inſpice, quæ attuli, excerpta ex Auguſtino Trionfo Auguſtiniano, & ex Alvaro Pelagio Ordinis Minorum. Papæ poteſtatem extollendo nimium faciebant exoſam, dum contendebant, illum non modo dignitate præſtare cunctis Regibus, verum etiam reipſa poſſe erigere, transferre, aut ſupprimere regna & imperia, inſtituere, corrigere, vel exauthorare ſummos Principes; ita, ut ex illorum ſyſtemate unicum in orbe toto daretur ſupremum caput, quod poteſtatem ſacram per ſe ipſum & Clericos, quibus partem ejus aliquam committeret, profanam vero per laicos exerceret, in quos eam deonerare vellet. Hoc non eſt Evangelii ſyſtema, nec dogma primis a ſeculis ad nos transmiſſum.

Hiſt. l. 93. §. 43. *l.* 94. § 25.

Nova

Nova Regularium exemptorum hierarchia moleſtos habuit effectus & in corpore ſuo, & in tota Eccleſia. Intus occupabat illos magnopere ſuorum regimen, celebratio comitiorum generalium partim, partim provincialium, electio Præſidum, ac reliquorum, qui gererent munera. Religioſi facti ſunt ſagaces in rebus adminiſtrandis, attentiores ad negotia Ordinis, vel congregationis, quam ad privatam perfectionem ſuam, & ſalutem proximi, ſi ad hanc promovendam vocati ſunt. Conflant conſpirationes, ut acquirant officia, huc provehant, vel excludant inde alios: dant operam, ut tranſeant aliud ad cœnobium, ac ſequantur Præſidem amicum ſibi, aut evitent ingratum: quæ omnia labefactant ſolitudinem, ſilentium, & animi tranquillitatem, vitæ regularis cardinem. His tentationibus potiſſimum expoſiti ſunt Fratres Mendicantes, & cæteri, qui ſæpe alios accipiunt Præſides, nec fixam habent ſedem: nihil ſtabilitate priſcorum ſapientibus. Qui amant

muta-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

mutationem, actionemque, inter homines profanos maneant!

Animi demiſſionem minuit diſcrimen inter Fratres. Ordinis Præpoſitus Generalis ſe ſuſpicit quaſi Præſulem quendam ac Dominum: & aliqui hos ſibi titulos, iisque conſentaneum rerum apparatum aſciscunt. Præſes Provincialis ſe putat propemodum dominari in totum provinciæ ſuæ populum; & nonnullis in Ordinibus finito tempore ſuo ſervat titulum *Exprovincialis*. In electionum intervallis propinqua comitia agitant animos: ſunt, qui clandeſtina conſilia fœderaque ineant pro ſe vel pro aliis, interdum vero ducti ſtudio curandi emolumentum Ordinis, exactamque ſacrarum legum obſervationem; ſæpe per amorem ſui, aut naturalem inquietudinem pii fervoris nomine tectam: & hæc inquies eſt filia deſidiæ.

Poſteaquam labor manuum in contemptum & oblivionem venerat, Regulares dotati plerique pigritiæ atque crapulæ ſe dederunt præſertim

frigidis in regionibus. Mendicantes, maxime in terris, ubi acriora & novarum cupidiora rerum ſunt ingenia, ſecuti ſunt ſtudia curioſa, argutias & ſubtilitates Theologiæ ſcholaſticæ, vel occultas artes & aſtutias politiæ monaſticæ, de qua loquor. Ordini religioſo nomen datur amplificandæ fortunæ gratia. In Italia, exempli cauſa, Dominicanus quidam litteris operam impendit ſuam, ſperans ſe futurum eſſe Romæ Theologum Cardinalis cujuspiam, Conſultorem in congregatione aliqua, Inquiſitorem, Epiſcopum, Nuncium, ac denique Cardinalem: vel ſi ſuum intra Ordinem ſe continet, concipit ſpem ibi gradatim aſcendendi ad dignitates primarias: atque is dicitur magnum habere animum & induſtriam.

Diſciplinæ remiſſio generalis produxit mitigationes ſeu per ſolam tolerantiam, ſeu per claras conſtitutiones datas duritiæ mentium, & importunitati Regularium, ac ex parte maxima fundatas in credita infirmatione naturæ: quem obtentum ſatis con-

confutaſſe me arbitror, ac demonſtraſſe, non corpora ſed animos eſſe fractos. Imperfecti Religioſi credebantur eſſe pluris, quam plerique homines profani: & qui amplexi ſunt regulam mitigatam, plerumque ſatis habent non infra eam cadere. Hæc non eſt mens Evangelii, Chriſtus ad omnes diſcipulos ſuos, ſcilicet cunctos ad Chriſtianos inquit: *Eſtote* Matth. 5.
perfecti, ſicut & Pater veſter cœleſtis v. 48.
perfectus eſt: Ac iterum: *Contendite intrare per anguſtam portam: quia* Luc.13.v.24
multi, dico vobis, quærent intrare, & non poterunt.

Ajo proinde, cum quilibet Chriſtianus tendere ad perfectionem pro ratione ſtatus ſui debeat, ſatius eſſe inter homines profanos manere, ac paſſus quotidie aliquos ad perfectionem facere, quam intra perfugium monaſticum & ſub veſte religioſa conſidere in otio, quaſi nuncupatio votorum ſalutem jam certam reddidiſſet. Hos Regulares tepidos, &, quod ad perfectionem attinet, indifferentes vix pluris facio, quam mor-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

tuos amictu religioſo indutos per pietatem Hiſpanicam. Regulam profiteri, & imperfecte ſolummodo obſervare eſt quædam aſſimulatæ virtutis ſpecies; eſt quærere honorem vitæ ſupra communem probæ, ſed nolle onera ejus perferre, quod illius dignitatem efficit. Dum perfectionem ſtatus ſui extollebant Regulares, ad perfectionem veram eniti omittebant: putabant, ut videtur, ſe hanc cum veſte ſua induiſſe. Hac opinione ducti ſpernebant cunctos a legibus religioſis liberos, etiam Sacerdotes ac Epiſcopos, quibus carere ſe poſſe credebant extra conſecrationis ceremoniam.

§. XIV.

Infirmatio Theologiæ Moralis.

Regularium tepor ſine dubio multum nocuit Chriſtianis omnibus. Homines profani ajebant: Si hanc & hanc rem ſibi permittunt ii, qui præbere perfectionis exempla debent, nobis plus indulgere poſſumus: ſi non malam judicant iſtam, & iſtam actio-